

Som titlen angiver, handler bogen om kvinder, der lever eller har levet i parforhold med social kontrol. Jeg havde glædet mig til at læse bogen, fordi jeg tidligere har arbejdet på et krisecenter og tænkte, at det her kunne være en vigtig fagbog.

Der er seks fortællinger, som ifølge forfatterne er baseret på semistrukturerede interviews og er fortalt med kvindernes egne ord.

Hver fortælling er efterfulgt af et "fagligt nedslag" fra de to forfattere, hvor de sætter fokus på forskellige dele af fortællingen ud fra et (social)fagligt perspektiv. Desuden er der efter hver fortælling et afsnit med de faglige dilemmaer, der kan ses i fortællingen.

Forfatterne skriver, at de gerne vil medvirke til at udbrede viden om social kontrol. De håber at bogen – hvor der er mere fokus på den enkelte fortælling end tunge faglige teorier – vil kunne ramme både fagfolk, studerende indenfor socialt arbejde, men også skønlitterært interesserede som ønsker mere viden om området.

Når jeg læser bogen, er der flere ting som springer i øjnene. Det forekommer mig, at bogen virker som en "opgave" og ikke som en egentlig bog. Dette skyldes bl.a. den noget stive form. Før hver fortælling redegøres der for, hvorfor den følgende fortælling er relevant, samt de (desværre) noget ureflekterede gengivelser af definitioner på forskellige begreber, der nogle gange kommer så langt væk fra den barske virkelighed, kvinderne fortæller om, at det virker irrelevant og abstrakt.

Det kommer til at virke mere som en akademisk øvelse i at perspektivere og inddrage referencer og giver mig desværre ikke en fornemmelse af, hvad det virkelig vil sige at leve med social kontrol. For mig at se er der et meget tydeligt "socialrådgiver-blik" igennem hele bogen, men jeg mangler empatien, medmenneskeligheden og mentaliseringen. Hvis den skal bruges på socialrådgiveruddannelsen, kan jeg blive bekymret for, om det er dette "kolde" blik, de oplæres i at have, selvom jeg godt ved, at de selvfølgelig arbejder på en helt anden måde end psykologer – med for eksempel et større fokus på jura.

Jeg lagde også mærke til en anden ting. Jeg ved ikke, hvordan det semi-strukturerede interview er tilrettelagt, men jeg hæfter mig en pointe, der gentages i alle fortællingerne: kvindernes mor bærer efter kvindernes egen mening en stor del af skylden/ansvaret for, at det gik som det gik. Det er i sig selv tankevækkende og får mig til at tænke over, hvilke spørgsmål der er stillet, og hvilke hypoteser forfatterne evt. selv har haft på forhånd. Hvordan har de selv (ubevidst) farvet, de historier de er blevet fortalt?

Jeg savner en mere reflekteret tilgang til, de mekanismer der aktiveres i forhold til social kontrol og vold i parforhold generelt. Jeg føler desværre ikke, at jeg for ny indsigt af at læse bogen, men kommer mere til at tænke, at det virker som en eksamensopgave, hvor jeg skal vurdere, om de har levet op til de formelle krav.

Hvad angår det skønlitterære aspekt, stiller jeg mig undrende. Der er for mig at se intet skønlitterært aspekt i bogen, så det skal ikke være af den grund man læser den.

Det er muligt, at den vil kunne bruges på socialrådgiveruddannelsen, selvom jeg som sagt savner empatien i tilgangen. Det er til gengæld umiddelbart ikke, en bog som er relevant for psykologer. I hvert fald ikke hvis man gerne vil forstå, de mekanismer der gør sig gældende i disse samspil.